

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **M. P.**
zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Fenikovou, Ph.D.
se sídlem Bělehradská 63, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2022, č. j. MD-11701/2022-160/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 1. 2022, č. j. MHMP 50562/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž správní orgán I. stupně rozhodl dle § 100 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) o obnově řízení z moci úřední, jelikož je dán důvod podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a zároveň je na novém řízení veřejný zájem.
2. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 8. 6. 2020 žalobce požádal o vrácení řidičského oprávnění pozbytého z důvodu uložení zákazu činnosti řízení motorových vozidel. K této

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žádosti mimo jiné doložil záznam o zkouškách odborné způsobilosti ze dne 4. 6. 2020. Na základě rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 6. 2020, č. j. MHMP 898374/2020, které nabylo právní moci dne 15. 6. 2020, bylo žalobci příslušné řidičské oprávnění vráceno. Dne 28. 7. 2021 byl správnímu orgánu I. stupně doručen podnět Policie ČR (dále jen „PČR“) k zahájení řízení o odnětí řidičského oprávnění žalobce (dále jen „podnět“), z něhož vyplynulo, že žalobce získal doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel v rozporu s právními předpisy. Součástí podnětu byl i protokol o výsledku žalobce jako svědka (dále jen „svědecká výpověď“) a videodokumentace průběhu zkoušky odborné způsobilosti, již se žalobce účastnil (dále jen „videodokumentace“). Správní orgán I. stupně zahájil na základě uvedených skutečností řízení o obnově řízení a současně žalobce vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož žalobce dne 29. 10. 2021 využil. Následně vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel nezískal v rozporu se zákonem; správní orgán I. stupně řádně nevyložil, v čem spatřuje nelegálnost průběhu zkoušky; řádně nehodnotil pořízené důkazy a neposoudil komplexně skutkový stav.
4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přisvědčil námitce žalobce, že správní orgán I. stupně řádně nezhodnotil především videodokumentaci, když nepopsal, v čem spatřuje nelegálnost průběhu zkoušky. Žalovaný proto uvedené pochybení sám napravit. Konstatoval, že žalobce skládal dne 4. 6. 2020 zkoušku pro vrácení řidičského oprávnění skupiny B v čase od 08:28:38 do 08:42:03 hod. V čase 08:04:04 hod k němu přistupuje zkušební komisař a započne s nedovoleným poradenstvím, což je patrné např. v čase 08:40:22 hodin, kdy zkušební komisař ukazuje dvěma prsty správnou odpověď na otázku. Následuje několik odkontrolovaných odpovědí mávnutím ruky zkušebním komisařem, v čase 08:40:46 hodin probíhá verbální komunikace a žalobce poté zaškrtně v testu správnou odpověď. V čase 08:41:11 hodin je opět žalobci ukazována prsty správná odpověď. Kontrola ze strany zkušebního komisaře pokračuje až do 08:41:59 hodin, kdy zkušební komisař odchází poskytovat nedovolené poradenství muži sedícímu v poslední lavici vlevo. Skutečnost, že se jedná o žalobce, je prokázána zavoláním jména žalobce v čase 08:45:06 hodiny, kdy žalobce vstává a přichází ke zkušebnímu komisaři. Ostatně z výpisu ze systému eTesty plyne, že žalobce vykonával zkoušku ve Varnsdorfu v čase 08:28:48 až 08:42:03 hodin dne 4. 6. 2020.
5. Svědecká výpověď žalobce působí dle žalovaného přinejmenším rozpačitě, když nejprve na otázku, kde seděl, odpověděl „Bylo to někde v zadních lavicích“. Z videodokumentace je přitom patrné, že seděl v prostřední lavici u dveří. Na to, zda k němu přistoupil zkušební komisař, si vzpomněl podrobně a uvedl: „Nikdo u mě nebyl, testy jsem si vyplnil sám, nikdo mi nic neradil a ani nekontroloval“. Videodokumentace však prokazuje opak. Žalovaný tedy tvrzením žalobce neuvěřil a měl za prokázané, že žalobce při testu k získání odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel podváděl. Žalovaný tedy nepřisvědčil námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu a konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 3 správního řádu.
6. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 8 Tdo 127/2018, a uvedl, že žalobci muselo být zřejmé, že razení ze strany zkušebního komisaře je více než nestandardní. U všech zkoušek k získání odborné způsobilosti platí, že je nutné je vykonat samostatně bez razení další osobou, neboť pak by jejich výkon postrádal smysl. V tomto směru se jedná o notoriету. Podváděním u zkoušek se již zabýval Nejvyšší správní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 80/2014-40, jehož závěry jsou aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. V případě podvádění u zkoušek k získání odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel se jedná o důvod k provedení obnovy řízení, neboť se prokázalo, že předložený doklad o úspěšném absolvování zkoušky je nepravdivý. Je ve veřejném zájmu, aby řidičským oprávněním nedisponovaly osoby, které jej nezískaly zákonem předvídaným způsobem, a neohrožovaly tak bezpečnost a plynulost provozu tím, že řídí vozidlo, k jehož řízení nejsou způsobilé. Žalovaný poukázal na zásadu *ex iniuria ius non oritur* a uvedl, že podváděním žalobce u testu nemůže být prokázána jeho odborná způsobilost k řízení motorových vozidel, a nemůže tak vzniknout právo na vrácení řidičského oprávnění pozbytého v důsledku uložení zákazu řízení motorových vozidel. Postup správního orgánu I. stupně tedy nebyl stížen žádnou vadou.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce v žalobě namítal, že nemůže obstát vyličený skutkový stav. Správní orgány převzaly vyšetřovací teorii PČR a optikou této ničím nepodložené teorie interpretovaly důkazní prostředky bez hlubší kritické úvahy. V čase 08:04:04 nebyl žalobce ve zkušební místnosti vůbec přítomen. Ostatně sám žalovaný uvádí, že žalobce skládal zkoušku v čase videodokumentace 08:28:48 až 08:42:03.
8. V čase videodokumentace 08:23:31 až 08:28:36 probíhala ze strany zkušební komisaře instruktáž, poté zkušební komisař obcházel místnost, pravděpodobně za účelem kontroly provádění testu a zastavuje se u jednotlivých účastníků. V čase 08:40:08 se zastavuje u místa žalobce a gestikuluje směrem k obrazovce. Zvukový záznam videodokumentace je však natolik nekvalitní, že nelze zjistit, co zkušební komisař žalobci říkal. Z kontextu však vyplývá, že byl vznesen dotaz, zda má žalobce vyplněny všechny otázky, protože žalobce nepracoval s PC, neměl v ruce myš a seděl v uvolněné pozici. Následně žalobce procházel jednotlivé otázky, přičemž zkušební komisař pravděpodobně kontroloval, zda jsou všechny vyplněny. U jednotlivých otázek se nezastavoval a dával žalobci znamení, aby přešel k další otázce. V čase 08:41:58 pak zkušební komisař od PC žalobce odešel a přešel k dalšímu PC.
9. Ze stopáže videodokumentace plyne, že se zkušební komisař u PC žalobce zdržel 1:50 min. Při množství otázek v testu je vyloučeno, aby mohlo za tak krátkou dobu dojít k tomu, že by zkušební komisař žalobci radil. Z rychlosti procházení otázek vyplývá, že se jednalo o kontrolu vyplnění všech otázek. Žalobce test vyplnil zcela sám před uplynutím časového limitu. Z toho důvodu k němu pravděpodobně přišel zkušební komisař.
10. Žalovaný hodnotil svědeckou výpověď subjektivně a opět na ni nahlížel optikou vyšetřovací teorie PČR. Je přirozené, že člověk v čase zapomíná nepodstatné detaily (např. v jaké seděl lavici). Žalobce svědeckou výpověď učinil 20. 5. 2021, tedy bezmála rok od zkoušky. Je také přirozené, že rozhodně reagoval na nařčení z podvádění. Z této reakce nelze usuzovat na to, že žalobce při zkoušce podváděl.
11. K odkazu na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 8 Tdo 127/2018 žalobce uvedl, že se od nyní posuzované věci skutkově odlišuje, protože žalobce test sám vyplnil a zkušební komisař mu správné odpovědi neradil, což vyplývá z pořízené videodokumentace. Totéž platí pro rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 80/2014-40. Žalobce souhlasil s tím, že zákaz podvádění při testu je notoriitou. Rovněž je však notoriitou v rámci realizace zkoušek uposlechnout pokynů osob dohlížejících na jejich průběh. Žalobce následně zopakoval, že se zkušební komisař přišel pouze přesvědčit, zda má vyplněny všechny otázky. Na daném postupu neviděl nic

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nestandardního, zvláště za situace, kdy byly k ověření způsobilosti využity počítače, u nichž mohou nastat technické problémy.

12. Následně žalobce poukázal na zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu), citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č.j. 1 As 44/2009-101 a uvedl, že správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadami, když videodokumentaci a svědeckou výpověď v trestním řízení vyhodnotily optikou vyšetřovací teorie PČR a dovodily skutečnosti, které z uvedených důkazů nevyplývají. Nezabývaly se tím, že žalobce test dokončil sám před ukončením časového limitu a zkušební komisař se u jeho místa zdržel pouze necelé dvě minuty. Správní orgány tedy pochybily, když vyhodnotily, že jsou splněny podmínky pro obnovu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl. Nelegální průběh zkoušky je popsán na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí. K námitce týkající se času videodokumentace 08:04:04 žalovaný uvedl, že je zjevné, že jde o přehození minutových číslic (správně mělo být uvedeno 08:40:04, což vyplývá z pořízené videodokumentace i z podkladů od PČR). Jde o zjevnou chybu v psaní, kterou lze napravit postupem dle § 70 správního řádu.
14. Žalobce také opět změnil svůj příběh, když v žalobě uvedl, že se u něj zkušební komisař nacházel, avšak kontroloval mu pouze to, zda jsou odpovědi zaškrtnuty (což také není povoleno), ale nikoliv jejich správnost. Z videodokumentace přitom plyne, že jsou žalobci prsty ukazovány správné odpovědi. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č.j. 8 As 109/2014-70, a uvedl, že žalobce neuvedl svůj skutečný „příběh“ a nevznesl důkazy ve svůj prospěch, a proto musí s ohledem na zásady *vigilantibus iura scripta sunt* a *ignorantia iuris non excusat* nést za svůj pasivní přístup odpovědnost. Žalobce byl po celou dobu zastoupen advokátkou, a proto se jeho sdělení skutečného příběhu jeví jako účelové. Kdyby tomu tak skutečně bylo, žalobce by jej sdělil ihned po zahájení řízení či v jeho průběhu. Omezil se však pouze na konstatování, že test vykonal samostatně. Takové změny výpovědi a její doplňování snižují věrohodnost výpovědi. Žalobce přitom ve svědecké výpovědi odmítl nejen nařčení z podvádění, ale odmítl také to, že by k němu kdokoli přistupoval, což bylo vyvráceno videozáznamem i žalobními tvrzeními. Nosný důvod rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 80/2014-40 je ten, že podvádění u zkoušek z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel je důvodem pro nařízení přezkoušení z odborné způsobilosti, příp. důvodem k následnému odnětí řidičského oprávnění, a to nikoliv pouze v případě, že test vyplní učitel autoškoly či zkušební komisař.

IV. Replika žalobce

15. Žalobce v replice setrval na svém procesním stanovisku. Zopakoval, že po celou dobu řízení dochází k nekritickému přebírání vyšetřovací teorie PČR. V této souvislosti odkázal na nálezh Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99. K chybnému uvedení času videodokumentace uvedl, že jej nelze překlenout pouhým konstatováním, že se jedná o chybu v psaní. Videodokumentace je stěžejním, resp. jediným důkazem, o němž se odůvodnění napadeného rozhodnutí opírá a odkaz na konkrétní čas záznamu je pro žalobce jediným vodítkem, na jehož základě může posoudit, zda bylo rozhodnuto na základě správných skutkových zjištění.

16. Ze strany žalobce se nejednalo o žádné rozvinutí příběhu, jak tvrdil žalovaný, ale o relevantní argumentaci, kterou se však správní orgány nezabývaly. Skutečnost, že si v důsledku plynutí času nepamatoval, že k němu přistoupil zkušební komisař a kontroloval, zda vyplnil všechny otázky, nesnižuje věrohodnost jeho výpovědi, že předmětný test vyplnil sám bez cizí pomoci. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70 žalobce podotkl, že vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68 a předmětný právní názor se uplatní pouze v případě, že obviněný z přestupku netvrdí nic nad rámec zjištění příslušných orgánů. Žalovaný vykládá právě uvedenou judikaturu extenzivně a v rozporu se skutkovými zjištěními a procesní aktivitou žalobce, který na svou obranu uváděl konzistentní tvrzení podpořená odkazy na videodokumentaci. K odkazům žalovaného na zásady *vigilantibus iura scripta sunt* a *ignorantia iuris non excusat* se žalobce vyjádřil tím způsobem, že první zmíněná zásada je pro daný případ irelevantní, jelikož se jedná o zásadu soukromého práva. Správní řízení se řídí odlišnými zásadami uvedenými v § 2 až § 8 správního řádu, mimo jiné i zásadou materiální pravdy, přičemž vzhledem k ní je absurdní zdůvodnění postupu žalovaného, že si žalobce za negativní výsledek rozhodnutí „může sám“. K tomu žalobce citoval z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 6. 1994, sp. zn. 7 A 506/93. Je to žalovaný, který si není vědom potřeby aplikace základních zásad správního řízení a tyto zaměňuje se základními zásadami občanského práva.
17. K žalovaným zmíněnému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 80/2014-40 pak žalobce uvedl, že u předmětné zkoušky nepodváděl, a proto se závěry tohoto rozsudku nemohou v nyní posuzovaném případě uplatnit.

V. Posouzení věci soudem

17. Soud v rozsahu žalobních bodů, kterými je dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
19. Dle § 100 odst. 3 správního řádu ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.
20. Úvodem soud předesílá, že správní řízení o obnově se dělí na dvě stadia, a to stadium, kdy se rozhoduje o tom, zda se k návrhu obnova řízení povolí nebo se tato z úřední povinnosti nařídí, a stadium, kdy správní orgán v již obnoveném řízení vydá nové rozhodnutí. V první fázi, tedy v řízení o nařízení obnovy, správní orgán zkoumá toliko podmínky její přípustnosti z pohledu zákonem stanovených podmínek. Vlastní meritum věci zkoumá až v druhé fázi, kdy je obnova řízení již nařízena. V řízení o nařízení obnovy se správní orgán tedy nezabývá oprávněností jejích důvodů, které se zkoumají až v obnoveném řízení. Z

tohoto důvodu může i v obnoveném řízení rozhodnout správní orgán stejně jako v řízení původním, musí však toto rozhodnutí opřít o jiné důvody (k právě uvedenému viz např. bod 20. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 464/2019-25). Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci první fáze řízení o obnově. Úkolem správního orgánu I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí a potažmo i žalovaného v napadeném rozhodnutí bylo posouzení, zda s ohledem na dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy byly naplněny podmínky dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. K tomu soud cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74: *„Citované ustanovení [§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu] slouží k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu, které byly způsobeny tím, že nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy nutné pro náležité posouzení věci. Při uplatnění tohoto důvodu obnovy řízení je tedy nutné označit skutečnosti a důkazy, které existovaly již v době původního správního řízení, avšak byly správním orgánům neznámé, a které by vedly k takovému zjištění stavu věci, jež by vzbudilo pochybnost o správnosti pravomocného rozhodnutí.“* S vědomím právě uvedeného je třeba k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí přistupovat.

21. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že v čase 08:04:04 uvedeném v napadeném rozhodnutí vůbec nebyl ve zkušební místnosti přítomen. Celá dotčená věta napadeného rozhodnutí zní: *„Z předloženého videozáznamu plyne, že v čase 08:04:04 hodin přistupuje k odvolateli zkušební komisař a započne s nedovoleným poradenstvím, což je patrné, např. v čase 08:40:22 hodin, kdy zkušební komisař ukazuje dvěma prsty správnou odpověď na otázku.“* Z kontextu napadeného rozhodnutí a obsahu videodokumentace je však zřejmé, že časový údaj 08:04:04 představuje pouhou chybu v psaní (došlo k prohození dvou prostředních číslic označujících minuty, přičemž správné označení času je 08:40:04), která nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí bezprostředně před tím, než se zmíněné písařské chyby dopustil, konstatoval, že žalobce předmětnou zkoušku skládal v čase od 08:28:48 do 08:42:03, čímž jednoznačně vymezil časový rámec, který považuje pro posouzení věci za rozhodný. Kromě toho žalovaný ve stejné (citované) větě navazuje poukázáním na čas 08:40:22, přičemž z toho vyplývá, že přistoupení zkušební komisaře a započetí s nedovoleným poradenstvím mají být dvě na sebe bezprostředně navazující činnosti, u kterých si lze jen stěží představit, že by je od sebe dělilo více než 36 minut. Z žalobní argumentace je přitom zřejmé, že žalobce ví, o jakou pasáž videodokumentace se jedná, a chyba v psaní jej tedy nijak nezkracuje na jeho právech. Pokud by soud napadené rozhodnutí z důvodu takového „překlepu“ zrušil, jednalo by se o projev přepjatého formalismu. Tato žalobní námitka je tedy nedůvodná.
22. Žalobce dále v podstatě tvrdil, že při zkoušce nepodváděl, zkušební komisař mu neradil, ale pouze kontroloval, zda žalobce vyplnil všechny otázky. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že z kontextu vyplývá, že byl zkušebním komisařem pouze vznesen dotaz, zda měl žalobce vyplněny všechny odpovědi, přičemž následně byla v tomto duchu komisařem provedena kontrola. Takové tvrzení nepotvrzuje ani skutečnost, že žalobce bezprostředně před přistoupením komisaře nepracoval s PC, neměl v ruce myš a seděl v uvolněné pozici, když soudu není zřejmé, proč by měla být relevantní pro vyhodnocení skutečného obsahu následného jednání komisaře a žalobce. Ani z rychlosti jednání komisaře nelze dovodit, že šlo o pouhou kontrolu, zda žalobce vyplnil všechny otázky. Lze předpokládat, že zkušební komisař detailně zná testové otázky i správné odpovědi na ně, a dokáže tak správnost odpovědí posoudit velice rychle (i bez přečtení celé otázky a odpovědi). Kromě toho se na několika místech relevantní pasáže videodokumentace komisař pozastavuje a gestikuluje směrem k žalobci ukázáním několika prstů (na rozdíl od většinového gesta mávnutí ruky,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

kterým komisař zjevně dával pokyn k postupu k další otázce, ať už z důvodu, že žalobce otázku zodpověděl, nebo z důvodu kontroly, zda byla podle komisaře zodpovězena správně), či s ním slovně komunikuje, což soud v daném kontextu nepovažuje za úkony, kterými by komisař pouze kontroloval, zda žalobce vyplnil všechny odpovědi. Ohledně zákazu podvádění přitom není mezi stranami sporu, a soud tak v tomto ohledu pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nadto i pokud by v daném případě žalobce dle pokynů komisaře a ve spolupráci s ním „pouze“ kontroloval vyplnění všech odpovědí, nekonal by zkoušku samostatně, a postupoval by tak v rozporu s jejím účelem. Právě uvedené podle soudu zakládá minimálně pravděpodobnost, že skutečnosti patrné z videodokumentace mohou ovlivnit jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování o vrácení řidičského oprávnění žalobci, čímž byly (v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu) naplněny podmínky § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. K tomu soud cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 464/2019-25: *„pro povolení [nařízení] obnovy řízení stačí být jen pravděpodobnost, že by mohlo dojít k jinému řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, a to na základě skutečností či důkazů samotných, nebo ve spojení s již provedeným dokazováním.“* Pochybnosti o řádném průběhu zkoušky nadto potvrzuje, ba dokonce ještě zesiluje svědecká výpověď žalobce. Ten na otázku, zda k němu přistoupil zkušební komisař, odpověděl: *„Nikdo u mě nebyl, testy jsem si vyplnil sám, nikdo mi nic neradil a ani nekontroloval.“* Tato žalobcova odpověď je přitom ve zcela zjevném rozporu s obsahem videodokumentace. Nebyl-li si žalobce s ohledem na časový odstup odpovědí na otázku jistý, měl se v tomto směru vyjádřit. Není tedy pravdou, že by žalovaný hodnotil svědeckou výpověď žalobce subjektivně. Žalovaný naopak svědeckou výpověď žalobce posoudil ve vzájemné souvislosti s obsahem dokumentace a dle názoru soudu dospěl ke zcela správnému závěru, že byly naplněny důvody pro obnovu řízení, neboť žalobce nekonal test, na jehož základě opětovně získal řidičské oprávnění, samostatně. Je zde tedy dána pravděpodobnost, že by mohlo dojít k jinému posouzení klíčové právní otázky, zda žalobce splnil všechny zákonem stanovené podmínky pro vrácení řidičského oprávnění.

23. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto prvním výrokem rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl. Učinil tak v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, jelikož žalobce ani žalovaný nevyjádřili ve stanovené lhůtě nesouhlas s takovým projednáním věci.
24. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly, soud druhým výrokem tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu